

1

Chicago

De eerste keer dat ik de torenflats zag, was op de dag van de verhuizing. Het is nog niet eens zo lang geleden, maar ik zag toch een heleboel dingen anders in die tijd. Oude mensen vond ik saai. Ik dacht dat je van geschiedenis in slaap viel. En ik dacht dat doodgaan vanzelf ging.

Je hebt vast gemerkt dat ik ‘torenflats’ zei en niet ‘flat’.

Blijven opletten, dan vertel ik het hele verhaal.

Mama had al de hele dag gereden, met Mal en mij achterin. De airco van onze oude auto deed het nog maar een klein beetje, dus we zaten te zweten in de hitte en waren allemaal moe en chagrijnig. Mijn rechterarm was rood en beurs van Mals stompen, maar Mals linkerarm was er nog veel erger aan toe; ik was handiger met mijn knokkels.

Mama had een schorre stem van het ingrijpen. Om de paar kilometer probeerde ze het opnieuw.

‘Malcolm. Geen ruzie maken.’

‘Malcolm! Niet slaan!’

‘MALCOLM! Als ik de auto aan de kant moet zetten, krijgen jullie een week lang geen schermtijd!’

Ze had het dus tegen ons allebei. Mal heet namelijk voluit

Malachy, en ik heet Colm. Als het menens is laat mama het 'en' tussen onze namen weg en worden we Malcolm.

Het schermtijdreigement was het enige wat iets uithaalde. Mal doet niets liever dan dingen bouwen in Minecraft en ik doe niets liever dan diezelfde dingen kapotmaken – Mal noemt me een 'griever', maar ik zie mezelf meer als sloop-specialist –, dus het idee dat we niet eens achter de computer zouden mogen als we straks eindelijk de auto uit konden was voor ons allebei een nachtmerrie.

Toch denk ik eerlijk gezegd niet dat het mogelijk is om tweelingbroers op de achterbank van een auto te zetten en helemaal met ze van Dallas naar Chicago te rijden zonder dat ze allebei af en toe een rake klap uitdelen.

Na twee dagen op de weg hadden we meer dan genoeg van elkaar. We hadden genoeg van de schurende bekleding tegen onze zweterige benen, en we hadden zelfs genoeg van het snelwegeten. Al mijn lievelingseten kwam uit drive-ins, maar als ik nog één hamburger of sandwich moest uitpakken zou ik door de hele auto heen kotsen en moest er een ontsmettingsploeg aan te pas komen om de boel weer leefbaar te maken.

De auto zat zo tjokvol spullen dat we ons amper konden bewegen. Achter ons stond een scheepslading dozen. Onder onze voeten lagen weekendtassen met kleren, dus we konden niet eens onze benen strekken, en we moesten elkaar stompen over Eric de kat heen, die in zijn reismand tussen ons in stond. Op de vrije stoel voorin stonden een lamp, een computer en de tv, die met de gordel was vastgemaakt om te voorkomen dat er rampen mee gebeurden.

Als je je afvraagt waarom onze vader niet op die stoel zat:

dat is omdat hij dood is. Hij heeft twee jaar geleden een auto-ongeluk gehad, toen Mal en ik tien waren. Papa had verzonnen dat de kat Eric moest heten, maar ik weet nog steeds niet waarom. Ik vraag het hem wel eens, maar dan lacht hij alleen maar.

Ik weet wat je denkt: ik ben gek, want met dode mensen kun je niet praten. Maar daar vergis je je in. Met dode mensen kun je prima praten. Je bent pas gek als je denkt dat ze iets terugzeggen. Ik praat de hele tijd met papa, want dan hoor ik zijn stem weer in mijn hoofd. Wat maakt het uit dat ik zelf verzin wat hij tegen me zegt? Evengoed ben ik wel eens bang dat hij op een dag geen antwoord meer zal geven.

Ik ben wel eens bang dat ik zal vergeten hoe zijn stem klonk.

De verhuizing was mama's idee. Ze heeft nooit gevraagd wat wij er eigenlijk van vonden. Op een keer zei ze ineens dat het tijd werd voor een nieuw begin. Ze vertelde dat ze een baan had gevonden in Chicago en dat we half augustus zouden verhuizen. Ik wilde niet. Ik wilde dat alles hetzelfde bleef, maar sinds de dag dat papa niet uit zijn werk was gekomen en die agenten opeens bij ons op de stoep stonden, leek het wel alsof ons oude leven stukje bij beetje in elkaar stortte.

Mal praatte niet graag over de verhuizing, of over papa, en ik maakte mama liever niet aan het huilen, dus papa was eigenlijk de enige met wie ik het over dingen kon hebben.

Het verkeer in Dallas was kinderspel vergeleken bij dat in Chicago. Van het grote groene WELKOM IN CHICAGO-bord deden we er nog anderhalf uur over om bij ons nieuwe huis te komen. De zon ging inmiddels onder, en ik had zo'n hon-

ger dat ik misschien zelfs een cheeseburger op had gekund zonder hem over de hele achterbank heen te sproeien.

Na een hele poos sloegen we ergens rechts af en trapte mama vloekend op de rem. Ze vloekt wel vaker, maar Mal en ik doen altijd alsof we het niet horen. Als wij vloeken is het een heel ander verhaal. Dat hoort zij een straat verderop.

‘Daar is het: Brunhilde,’ zei ze. ‘Ik reed er voorbij!’

In plaats van even om te rijden zoals een normaal mens, zette mama de auto zonder op het getoeter te letten in zijn achterruit. Mal en ik probeerden intussen onzichtbaar te worden op de achterbank, en Eric mauwde alsof hij het net zo gênant vond als wij.

Ik zag niet veel toen mama de oprit op reed – al die troep in de auto belemmerde het uitzicht –, maar ik had wel door dat het een oud en deftig gebouw was. Door de voorruit ving ik een glimp op van grijze steen, grote ramen en wat bloemen en planten hier en daar, maar daar moet je van houden.

Mama stopte voor vier hoge grijze pilaren en stapte uit. ‘Hier wachten en geen gekke dingen doen. Ik loop even naar de portier.’

Bij het woord ‘portier’ keken Mal en ik elkaar aan. In ons oude huis moest je een eeuw met de sleutel prutsen voordat de deur openging. En in de flat waar we naartoe verhuisden toen papa dood was, moest je een code intoetsen om binnen te komen. Maar we hadden nog nooit in een gebouw met een portier gewoond.

‘Misschien verdient mama met haar nieuwe baan veel meer dan met haar oude baan,’ zei Mal.

‘Wie zal het zeggen? Ze zou het ons niet eens vertellen als ze de loterij won.’

Mama praatte namelijk nooit over geld. Ik wist dat we zuiniger moesten zijn nu papa er niet meer was, maar voor hij stierf waren we ook niet echt rijk of zo. Toch deed ze altijd alsof alles van een leien dakje ging. Alsof ze het helemaal niet erg vond om ook nog een baantje voor 's avonds te hebben en alsof een ouwe vrieskist van een tv veel beter was dan de flatscreens die andere mensen hadden. Alsof het beter was dat Mal en ik geen mobiele telefoon hadden, terwijl we ze eigenlijk gewoon niet konden betalen.

Mal speelde het spelletje meestal braaf mee, maar ik werd er knettergek van. Je schaamt je kapot als je geen telefoon en geen flatscreen hebt. Nog een geluk dat onze computer niet van hout was.

Mama kwam naar buiten met een man in een zwart met grijs uniform. De man wees naar iets achter ons, en mama stapte weer in.

‘Wie is dat?’ vroeg ik.

‘Dat is de portier, ei,’ zei Mal. En omdat ik even niet oplette kon hij me een keiharde stomp geven, precies op de beurse plek op mijn bovenarm. Ik tilde mijn vuist al op om wraak te nemen, maar mama's blik hield me tegen. Daarom stuurde ik hem maar een telepathische boodschap: *Ik krijg je nog wel.*

‘Hij heet Virgilio,’ zei mama. ‘Daarachter is een parkeerplaats, zegt hij. We kunnen niet met de dozen door de voordeur, we moeten via de verhuisdeur aan de achterkant. Maar het is nu te laat om de auto uit te laden, denken jullie niet?’

‘Ja,’ zeiden we tegelijk, want niets mocht ons nog afhouden van het avondeten.

Om bij de parkeerplaats te komen moesten we eerst weer terug naar de straat. Gelukkig werd er deze keer ietsje minder

getoeterd. Zoals de mensen in Chicago toeteren – je zou bijna denken dat ze in speciale auto's rijden, die het alleen maar doen als je toetert.

Mama parkeerde op de genummerde plek die Virgilio haar had opgegeven. We stapten uit en rekten en strekten wat. Mama begon dingen uit de auto te sjoeren en Mal en ik deden een snelle kickboksvedstrijd, die ik dik won.

‘Malcolm, káppen!’ snauwde mama. Ze gaf ons allebei iets te dragen, en met een paar weekendtassen, rugzakken, de reismand en de kattenbak liepen we over de parkeerplaats naar het gebouw.

Woontoren Brunhilde stak hoog en donker de lucht in. Boven de grijze steen op de eerste paar verdiepingen van het L-vormige gebouw zigzagden zwarte ijzeren brandtrappen langs de rode baksteenmuren omhoog. Het was zo groot dat ik het gevoel had dat het ons zou verpletteren. Opeens kreeg ik een raar soort hoop: misschien zouden we onze flat niet kunnen vinden? Nu we de auto toch nog niet gingen uitladen, konden we gewoon weer terugrijden naar Dallas.

Het was nog steeds bloedheet buiten. De zolen van mijn sneakers smolten bijna op het hete asfalt. Ik heb geen verstand van grote steden, maar ik vond het wel vreemd dat er tussen al die hoge torenflats ruimte was voor zo'n enorme parkeerplaats.

Mama was blijven staan en staarde naar het gebouw met het gezicht dat ze trekt als ik denk dat ze gaat huilen. ‘Wat zou jullie vader dit prachtig hebben gevonden. Hij was dol op oude gebouwen. Die konden de tand des tijds tenminste doorstaan, zei hij altijd.’

Ik probeerde Mal een telepathische boodschap te sturen:
Ander onderwerp, vlug.

‘Waarom heet het Brunhilde?’ Aan zijn gezicht kon ik niet zien of hij mijn boodschap had ontvangen. Waarschijnlijk vroeg hij het alleen omdat hij zich nu eenmaal altijd uitslooft om dingen te leren waar hij nooit iets aan zal hebben.

‘Ik heb geen idee,’ zei mama, alsof ze opschrok uit een droom. ‘Maar het klinkt als een naam uit een sprookje, vinden jullie niet? Brunhilde.’

‘Het klinkt als de naam van een heks,’ mompelde ik.

We wisten niet hoe dicht mama en ik bij de waarheid zaten.

2

Brunhilde

Virgilio de portier leek me een aardige vent. Hij was klein en dik, had pikzwart haar, ronde oogjes, een platte neus en de breedste lach die ik ooit had gezien. ‘Welkom in Woontoren Brunhilde!’ zei hij toen ik met mama het portaal in stapte. Hij gaf me grijnzend een hand, en toen Mal binnenkwam riep hij: ‘Ho! Het zijn er twee!’

Mensen zeggen altijd de flauwste dingen als ze een eeneiige tweeling tegenkomen, bijvoorbeeld: ‘Ik zie geloof ik dubbel!’ of: ‘Ze vonden jou zeker zo leuk dat ze er nog een van hebben gemaakt!’ Gelukkig was Virgilio er alweer klaar mee voordat Mal en ik konden beslissen wie van ons zou doen alsof hij om zijn grappen moest lachen.

‘Hoe oud zijn jullie?’ vroeg hij terwijl hij ook Mal een hand gaf.

‘Twaalf,’ antwoordde ik.

‘Houden jullie van football? Gaan jullie naar de Chicago Bears kijken?’

‘Mal is een wiskundenerd,’ zei ik. ‘En hij doet aan Minecraft.’

‘Wat is jouw sport? Honkbal? Basketbal? IJshockey?’

Ik wist niet goed wat ik moest antwoorden. Papa was een

rugbyfanaat en vertelde daar altijd veel over – en wij voetballen vroeger, maar sinds hij er niet meer was had mama het te druk om ons in te schrijven.

‘Hij vindt het leuk om met mijn Minecraft-dingen te rot-zooien,’ zei Mal.

Toen vroeg Virgilio: ‘Wie is de oudste?’

Een irritante vraag, die mensen altijd aan tweelingen stellen. Maar kom op, omdat ik anderhalve minuut jonger ben, ben ik opeens het kleine broertje? Het is een verschil van niks, en Mal heeft echt geen aanmoediging nodig.

Mal wees grijnzend met zijn duim naar zichzelf. ‘Ik.’

Ik gaf hem een por tussen zijn ribben. ‘Ja, wel negentig seconden.’

‘En hoe houden mensen jullie uit elkaar?’ vroeg Virgilio.

Mama glimlachte. ‘Niet. Dat is het probleem.’

‘Zelfs u niet?’

‘Hangt ervan af,’ antwoordde ze. ‘Als ik ze al een tijdje om me heen heb weet ik het precies. Maar als er opeens een binnenkomt en ik ben vergeten wat ze aanhadden, duurt het bij mij soms ook even.’

En als we van kleren wisselden, wat we soms deden toen papa nog leefde, had ze helemaal geen idee meer.

Mal keek me glimlachend aan, alsof hij aan hetzelfde dacht.

‘Oké, laatste vraag. Kunnen jullie elkaars gedachten lezen?’

‘Nee,’ zei Mal, precies op het moment dat ik ‘Ja’ zei.

Virgilio grinnikte. ‘Jullie moeten betere afspraken maken.’

Dat komt nog wel, dacht ik tegen allebei – maar niemand hoorde me. Veel tweelingen zeggen dat ze een bijzondere pa-

ranormale band met elkaar hebben en bijvoorbeeld weten wat de ander denkt en elkaars zinnen kunnen afmaken of voelen wat de ander voelt. Ik wist dat Mal en ik deze skills ook zouden kunnen ontwikkelen, als hij er nou maar niet zo moeilijk over deed en me eens een keer in zijn hoofd liet kijken. Maar hij hield het stijf dicht, als een winterjas.

De beheerder was al naar huis, en mama moest iets ondertekenen voor Virgilio haar de sleutel van onze nieuwe flat kon geven. Toen dat geregeld was vertelde hij welke lift we moesten hebben en deed hij de binnendeur voor ons open.

Het was wel leuk dat iemand de deur voor ons openhield, maar het was ook gek dat we moesten wachten tot hij het deed. Ik voelde me er bijzonder door, maar ook een beetje onbeleefd. Toen ik dat zachtjes tegen mama zei, was ze het met me eens. 'Maar het is zijn baan,' zei ze. 'Dus we moeten hem zijn werk laten doen en respect hebben voor de manier waarop hij de kost verdient.'

Het portaal waarin we hadden staan praten was best mooi, maar de hal was pas echt luxe. Recht voor ons was een oude open haard, met twee makkelijke stoelen en een tafeltje ervoor, en links en rechts liepen hoge gangen verder het gebouw in. Aan het plafond hingen kristallen kroonluchters en aan de muren schilderijen van meren, rivieren en prairies.

Mijn eerste gedachte was dat het hier net een hotel was uit een of andere oude film. Een heel ouderwets hotel. Want waar zie je anders meubels in de hal?

Mijn tweede gedachte was: hoezo, zijn er dan méér liften? 'Linksaf, zei Virgilio, en dan rechts,' zei mama.

We gingen linksaf en keken naar rechts, een lange gang in,